

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ ΕΚΒΑΙΝΕΙΤΑΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 Ἡ χαρά του ἦταν πειὰ ὑπερβολική. Δὲν κρατιότανε.
 — Σταθῆτε μάλιστα μιὰ στιγμή, εἶπε στὴν κυρία Ἀσπασία καὶ τὴν κόρη της, νὰ πάω νὰ φέρω κάτι. Νὰ δῆτε τί τοῦχω ἐτοιμάσει τοῦ μασκαρατζίκου...

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπόκρισι, πετάχτηκε ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο, ἀφήνοντας τὶς δυὸ γυναῖκες σύζυγες.

Σὲ λίγο, ὁ Προκόπης γύρισε, κρατῶντας ἕνα κουτί κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη του. Ἀστραφτε ἀπὸ χαρά.

— Ἐδῶ τάχω τὰ δῶρα τοῦ μπεμπέ! φώναξε. Ἐλάτε... Ἐλάτε νὰ καμαρώσετε καὶ νὰ θαυμάσετε...

Ἄνοιξε τὸ κουτί κι' ἄρχισε νὰ βγάξῃ ἕνα-ἕνα διάφορα μωρουδίστικα ρουχαλάκια.

— Κυττάτε... Κυττάτε λοιπόν! Νὰ ἡ σκουφίτσα του, τὸ φουστανάκι του, τὸ πανταλονάκι του, τὰ παπὰ του!... Εἶδате; Δὲν εἶν' ὠραία; Μιὰ βδομάδα γύριζα στὰ μαγαζιά γιὰ νὰ τοῦ τὰ πάρω. Καὶ τοῦ ἀγόρασα τ' ἀκριβώτερα. Ἐχετε ἀντίρρηση; Δὲν ψώνισα μὲ γουστὸ γιὰ τὸ ἐγγονάκι μου; Πῶς;

— Ὁραία εἶνε, εἶπε ἡ κυρία Ἀσπασία. Τώρα ὅμως πρέπει νὰ πάω νὰ τὴν ἐτοιμάσω, γιὰτὶ θὰ τὴν μεταφέρουμε στὴν κλινική.

Γύρισε συγχρόνως στὴ Νινὸν καὶ τῆς εἶπε:

— Πήγαινε κράτησέ της λίγη συντροφιά. Τὴν ξεχάσαμε τόση ὥρα.

Ἡ Νινὸν βγήκε ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο. Σὲ λίγο τὴν ἀκολούθησε καὶ ἡ κυρία Ἀσπασία, μωμμουρίζοντας:

— Περίεργο!... Περίεργο!... Πάει νὰ σπάσῃ τὸ κεφάλι μου. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα! Πῶς τῆς λείπουν δυὸ μῆνες καὶ δεκάξη μέρες!...

Ἡ Προκόπης ἀπόμεινε μόνος. Ἡ χαρὰ τὸν εἶχε μεθύσει.

Σουλατσάριζε πάνω-κάτω καὶ μονολογοῦσε:

— Τί μυστήρια πράγματα, ἀλήθεια! Γιὰ δὲς: Μέσα ἀπὸ ἕνα ἄνθρωπο βγαίνει ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος! Κι' αὐτὸς ὁ ἄλλος ἄνθρωπος εἶνε τὸ ἐγγονάκι μου!..

Τὴ στιγμή αὐτὴ ἀνοίξε ἡ πόρτα. Ἦταν ὁ Γιάννης.

Κρατοῦσε κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη του τὴν σερβιέτα.

— Καλημέρα, μπαμπά, εἶπε.

Ἡ Προκόπης γύρισε ἀπότομα καὶ ξεφώνισε:

— Καλημέρα παιδί μου! Καλήσου μέρα! Ἐλα... Ἐλα, λοιπόν. Ἀγκάλιασέ με... Φίλησέ με!...

Ἡ Γιάννης κοντοστάθηκε σαστισμένος.

— Ἀγκάλιασέ με καὶ φίλησέ με ποῦ σοῦ λέω! ἐπέμενε ὁ Προκόπης.

Ἡ Γιάννης τὸν κύτταξε καλά-καλά. Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τί συμβαίνει.

— Μὰ τί τρέχει, μπαμπά; ρώτησε τέλος.

Τί τρέχει; Δὲν τὸ μάντεψες;

Δὲν ξέρεις τίποτα;

— Ὁχι.

— Τίποτα... Τίποτα;

— Μὰ ὄχι σοῦ λέω.

— Ἐρχεται, παιδί μου, ἔρχεται.

Ἀπόψε τὸ βράδυ, αὔριο τὸ πρωί, τὸ πολὺ, θὰ χορεύω στὰ χέρια μου τὸ ἐγγονάκι μου! Κατάλαβες τώρα; Καὶ δὲν ρίχνεσαι νὰ μ' ἀγκάλιασῃς, νὰ μὲ φιλήσῃς; Ἐλα λοιπόν ποῦ σοῦ λέω. Τί μὲ κυττᾷς ἔτσι;

Ἡ Γιάννης εἶχε μεινε ἄναυδος.

Κύτταζε τὸν πατέρα του σὰν νὰ τὸν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ.

Εἶχε μαρμαρώσει.

— Μὰ γιατί τάχασες ἔτσι; τὸν ρώτησε ὁ πατέρας του.

— Εἶσα. βέβαιος γι' αὐτὸ ποῦ μοῦ εἶπες; τὸν ρώτησε ὁ Γιάννης.

— Γιὰ ποιό; Γιὰ τὸ παιδί σου; Γιὰ τὸ ἐγγονάκι μου; Ὑπερβέβαιος. Βεβαιότατος!

— Μὰ... Βέβαιος, ἀπολύτως βέβαιος;

— Ἀχαχούχα! Βέβαιος, σοῦ εἶπα. Ἀλλά... γιὰ στάσου. Γιὰτί σάστιες ἔτσι; Δὲν τὸ περίμενες;

— Τὸ περίμενα, μὰ... ὄχι τώρα...

Ἡ Προκόπης ἔσκασε στὰ γέλια.

Χτύπησε τὸ Γιάννη στὸν ὄμο καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄστα αὐτά, μασκαρατζίκο! Παράτα τα τὰ σκέρτσα. Κάτι ξέρουμε δὰ κι' ἐμεῖς ἀπὸ δαῦτα... Ἡμῶνα κι' ἐγὼ νέος ἄλλοτε καὶ ξέρω τί θὰ πῆ νὰ παίξῃ ἡ φωτιά μὲ τὸ μπαρουτί... Κι' ἐξ' ἄλλου... Ἀρραβωνιαστικιά σου ἦταν. Γυναίκα σου εἶνε πειὰ. Τί σημασία ἔχει ἂν θιάστηκες λιγάκι; Ἄς ποῦμε πῶς πήγες μὲ τὸ νέο ἡμερολόγιο. Δυὸ μῆνες καὶ δεκάξη μέρες πιὸ μπρός! Μωρὲ μπράβο!

Ἡ Γιάννης κάθησε σ' ἕνα καναπέ.

Ἦταν συντετριμμένος.

Ἡ πατέρας του τὸ κατάλαβε. Ἐπαψε νὰ γελᾷ.

— Τί ἔπαθες; τὸν ρώτησε.

— Τίποτα... τίποτα... ἀποκρίθηκε στενοχωρημένα ὁ Γιάννης.

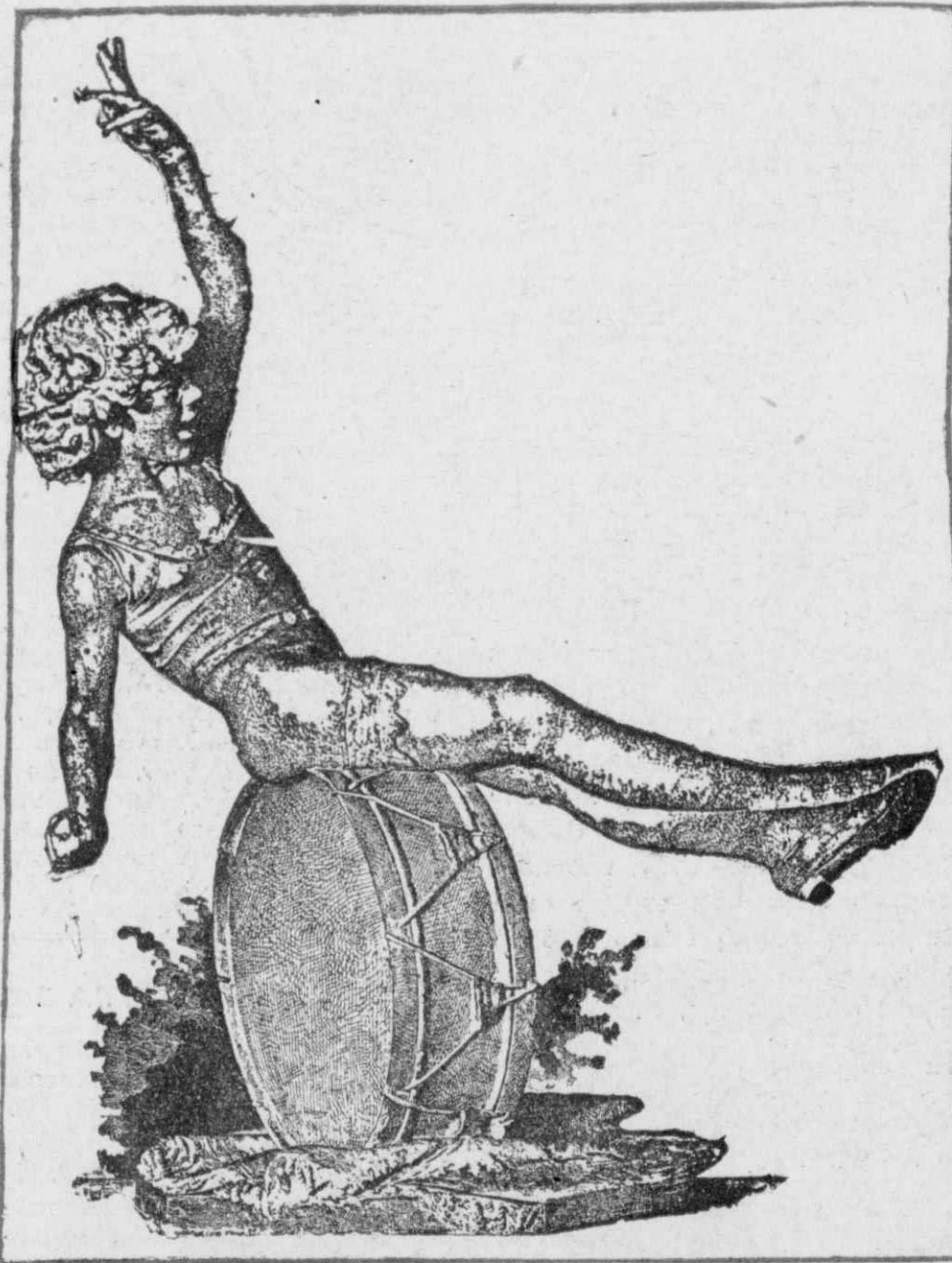
— Πῶς τίποτε; Κάτι ἔχεις... Πειράχθηκες ἀπ' τὰ λόγια μου; Ἐγνοια σου, παιδί μου. Δὲν ἔκανες δὰ καὶ κανένα κακούργημα. Δὲν σκότωσες ἄνθρωπο. Ἀντιθέτως, θιάστηκες νὰ φέρῃς στὸν κόσμο ἕνα καινούργιο ἄνθρωπο.

— Γελίεσαι, μπαμπά, μωμμούρισε ὁ Γιάννης.

Ἡ Προκόπης τινάχτηκε σὰν νὰ τὸν εἶχε δαγκάσει φεῖδι.

Τ' ἀγαθὰ μάτια του γούρλωσαν. Κατσούφιασε ἡ πρόσχαρη καὶ γελαστὴ πρό ὀλίγου μορφὴ του. (Ἀκολουθεῖ)

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ἡ μικρὸς σχοινοβάτης